ततः स महिषः क्रुद्धस्तूर्णं रुद्ररथं ययौ। अभिद्रुत्य च जग्राह रुद्रस्य रथकूवरं।
यदा रुद्ररथं क्रुद्धो महिषः सहसा गतः। रेसतुरोदसी गाढं मुमुहुश्च महर्षयः।
अनदंश्च महाकाया दैत्या जलधरोपमाः। आसीच्च निश्चितं तेषां जितमस्माभिरित्युत।
तथाभूते तु भगवानहनन्महिषं रणे। सस्मार च तदा स्कन्दं मृत्युन्तस्य दुरात्मनः।
महिषोऽपि रथं दृष्ट्वा रौद्रो रुद्रस्य चानदत्। देवान् सन्त्रासयंश्चापि दैत्यांश्चापि प्रहर्षयन्। १४६०।
ततस्तस्मिन् भये घोरे देवानां समुपस्थिते। आजगाम महासेनः क्रोधात् सूर्य्य इव ज्वलन्।
लोहिताम्बरसंवीतो लोहितस्रग्विभूषणः। लोहिताश्वो महाबाहुर्हिरण्यकवचः प्रभुः।
रथमादित्यसङ्काशमास्थितः कनकप्रभं। तं दृष्ट्वा दैत्यसेना सा व्यद्रवत् सहसा रणे।
स चापि तां प्रज्वलितां महिषस्य विदारणीं। मुमोच शक्तिं राजेन्द्र महासेनो महाबलः।
सा मुक्ताऽभ्यहरत्तस्य महिषस्य शिरो महत्। पपात भिन्ने शिरसि महिषस्त्यक्तजीवितः। १४६१०
पतता शिरसा तेन द्वारं षोडशयोजनं। पर्व्वताभेन पिहितं तदगम्यं ततोऽभवत्।
उत्तराः कुरवस्तेन गच्छन्त्यद्य यथासुखं। छिन्ना छिन्ना तु सा शक्तिर्हत्वा शत्रून् सहस्रशः।
स्कन्दहस्तमनुप्राप्ता दृश्यते देवदानवैः। प्रायःशरैर्व्विनिहता महासेनेन धीमता।
शेषा दैत्यगणा घोरा भीतास्त्रस्ता दुरासदैः। स्कन्दपारिषदैर्हत्वा भक्षिताश्च सहस्रशः।
दानवान् भक्षयन्तस्ते प्रपिबन्तश्च शोणितं। क्षणान्निर्द्दानवं सर्व्वमकार्षुर्भृशहर्षिताः। १४६१५
तमांसीव यथा सूर्य्यो वृक्षानग्निर्घनान् खगः। तथा स्कन्दोऽजयच्छत्रून् स्वेन वीर्य्येण कीर्त्तिमान्।
संपूज्यमानस्त्रिदशैरभिवाद्य महेश्वरं। शुशुभे कृत्तिकापुत्रः प्रकीर्णांशुरिवांशुमान्।
नष्टशत्रुर्यदा स्कन्दः प्रयातस्तु महेश्वरं। तदाऽब्रवीन्महासेनं परिष्वज्य पुरन्दरः।
ब्रह्मदत्तवरः स्कन्द त्वयाऽयं महिषो हतः। देवास्तृणसमा यस्य बभूवुर्जयताम्वरः।
सोऽयं त्वया महाबाहो शमितो देवकण्टकः। शतं महिषतुल्यानां दानवानां महारणे। १४६२०
निहतं देवशत्रूणां यैर्व्वयं पूर्व्वतापिताः। तावकैर्भक्षिताश्चान्ये दानवाः शतसंघशः।
अजेयस्त्वं रणेऽरीणामुमापतिरिव प्रभुः। एतत्ते प्रथमं देव ख्यातं कर्म्म भविष्यति।
त्रिषु लोकेषु कीर्त्तिश्च तवाक्षय्या भविष्यति। वशगाश्च भविष्यन्ति सुरास्तव महाभुज।
महासेनमेवमुक्त्वा विनिवृत्तः स दैवतैः। अनुज्ञातो भगवता त्र्यम्बकेण शचीपतिः।
गतो भद्रवटं रुद्रो निवृत्ताश्च दिवौकसः। उक्ताश्च देवा रुद्रेण स्कन्दं पश्यत मामिव। १४६२५
स हत्वा दानवगणान् पूज्यमानो महर्षिभिः। एकाङ्गैवाजयत् सर्व्वं त्रैलोक्यं वह्निनन्दनः।
स्कन्दस्य य इदं विप्रः पठेज्जन्म समाहितः। स पुष्टिमिह संप्राप्य स्कन्दसालोक्यतामियात्।
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि स्कन्दयुद्धे त्रिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २३० ॥

॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ भगवन् श्रोतुमिच्छामि नामान्यस्य महात्मनः। त्रिषु लोकेषु यान्यस्य विख्यातानि द्विजोत्तम।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ इत्युक्तः पाण्डवेयेन महात्मा ऋषिसन्निधौ। उवाच भगवांस्तत्र मार्कण्डेयो महातपाः।